

Laodicea - Bilang Lima

Ang Huling Tatlo

Jeff Pippenger

2023-09-03

Sa pinakamainam, ang pitong iglesia at pitong selyo ay dapat unawain bilang mga paralelong sagisag na kumakatawan sa panloob at panlabas na mga linya ng iisang kasaysayan. Mahalaga ring tandaan na kapag isinasalang-alang ang huling tatlong iglesia at ang huling tatlong selyo, ang linyang pangkasaysayan na kumakatawan sa sumusulong na kasaysayan ay hindi pangunahing paksa ng mga sagisag. Kapag ang mga iglesia ay inilalapat sa konteksto ng mga paralelong kasaysayan, ang pagsulong ng kasaysayan ay isang mahalagang elemento ng simbolismo, ngunit hindi ito ang kaso kapag ang huling tatlong iglesia at selyo ay itinuturing bilang isang sagisag sa kanilang sarili.

Ang huling tatlong iglesia, bilang sagisag, ay tungkol sa ugnayan ng tatlong pangkat at sa dinamika ng pakikipag-ugnayan ng tatlong pangkat ng mga mananamba na kinakatawan ng iba't ibang iglesia. Ang huling tatlong tatak ay tumutukoy sa bayan ng Diyos, bilang kinakatawan nina Moises at Elias. Si Elias ay kumakatawan sa isandaan at apatnapu't apat na libo, at si Moises naman sa mga matuwid na yumao.

At nang buksan niya ang ikalimang tatak, nakita ko sa ilalim ng dambana ang mga kaluluwa ng mga pinatay dahil sa salita ng Diyos, at dahil sa patotoong kanilang pinanghahawakan; at sila'y sumigaw nang malakas, na sinasabi, Hanggang kailan, O Panginoon, banal at totoo, hindi ka maghuhukom at maghihiganti ng aming dugo sa mga nananahan sa lupa? At binigyan ang bawat isa sa kanila ng puting balabal; at sinabi sa kanila na magpahinga pa muna nang kaunting panahon, hanggang sa matupad din ang dapat mangyari sa kanilang mga kapwa-lingkod at mga kapatid na dapat ding patayin, gaya nila. At nang buksan niya ang ikaanim na tatak, narito, nagkaroon ng isang malaking lindol; at ang araw ay naging itim na gaya ng kayong-buhok na panluksa, at ang buwan ay naging gaya ng dugo; at ang mga bituin sa langit ay nangalaglag sa lupa, gaya ng punong igos na naglalaglag ng mga hilaw na bunga kapag niyayanig ng malakas na hangin. At ang langit ay umurong na gaya ng balumbon kapag ito'y iginugulong; at bawat bundok at pulo ay naialis sa kanilang mga kinalalagyan. At ang mga hari sa lupa, at ang mga dakilang tao, at ang mga mayayaman, at ang mga punong kawal, at ang mga makapangyarihan, at bawat alipin, at bawat malaya, ay nagkubli sa mga yungib at sa mga bato ng mga bundok; at sinabi nila sa mga bundok at sa mga bato, Bumagsak kayo sa amin, at itago ninyo kami mula sa mukha niya na nakaluklok sa luklukan, at mula sa poot ng Kordero; sapagkat dumating na ang dakilang araw ng kaniyang poot; at sino ang makatatayo? Apocalipsis 6:9-17.

Ipinabatid sa atin ni Sister White na ang ikalimang tatak ay tumutukoy sa “isang panahon sa hinaharap.” Ang mga talata ng ikalimang tatak ay nagtatanong kung kailan hahatulan ng Diyos ang Kapapahan dahil sa pagpatay sa bayan ng Diyos noong Panahon ng Kadiliman. Ibinigay ang sagot na sa “huling mga araw” hahatulan ng Diyos ang Kapapahan dahil sa kanilang mga pagpatay, at

gayundin dahil sa isa pang pangkat ng mga martir na papatayin din ng Kapapahan sa panahon ng krisis ng Batas sa Linggo.

"At nang binuksan niya ang ikalimang tatak . . . [Apocalipsis 6:9-11]. Dito ay mga tagpo ang iniharap kay Juan na hindi pa nagaganap sa katunayan, kundi yaong mangyayari sa isang yugto ng panahon sa hinaharap." Manuscript Releases, tomo 20, 197.

Pinagtitibay rin ng Inspirasyon na ang mga kaluluwa sa ilalim ng dambana, na nagnanais malaman kung kailan hahatulan ng Diyos ang kapapahan, ay may kaugnayan sa dalawang tinig ng anghel na nagpapaliwanag sa lupa sa pamamagitan ng kaniyang kaluwalhatian sa ikalabing-walong kabanata ng Apocalipsis.

"Nang nabuksan ang ikalimang tatak, nakita ni Juan na Tagakita sa pangitain, sa ilalim ng dambana, ang pulutong ng mga pinaslang dahil sa Salita ng Diyos at sa patotoo ni Jesucristo. Pagkatapos nito, sumunod ang mga tagpong inilalarawan sa ikalabing-walong kabanata ng Apocalipsis, kung kailan ang mga tapat at tunay ay tinatawag na lumabas mula sa Babilonia. Sinipi ang Apocalipsis 18:1-5." Manuscript Releases, tomo 20, 14.

Sa Pahayag 18, doble ang hatol laban sa Katolisismo, sapagkat doon at noon din siya parurusahan, hindi lamang dahil sa mga papatayin niya sa "mga huling araw," kundi pati rin dahil sa mga biktima ng pagpaslang noong Madilim na Panahon ng paghaharing papal.

At narinig ko ang isa pang tinig mula sa langit na nagsasabi, Lumabas kayo mula sa kaniya, aking bayan, upang hindi kayo makibahagi sa kaniyang mga kasalanan, at upang hindi kayo tumanggap ng kaniyang mga salot. Sapagkat ang kaniyang mga kasalanan ay umabot hanggang sa langit, at inalaala ng Diyos ang kaniyang mga kalikuan. Gantihan ninyo siya, gaya ng pagganti niya sa inyo; at ibigay ninyo sa kaniya ang ibayong-doble ayon sa kaniyang mga gawa: sa kopang kaniyang pinuno ay punuin ninyo para sa kaniya ng ibayong-doble. Apocalipsis 18:4-6.

Ang ikaanim na tatak ay nagbibigay ng isa sa mga klasikong paglalarawan sa Biblia hinggil sa mga pangyayaring kaagad na nauuna sa Ikalawang Pagparito ni Cristo sa kapanahunan ng pitong huling salot. Nagtatapos ito sa pagpapakilala sa kabanata pito ng Pahayag na nagbibigay ng sagot sa tanong na ibinangon sa huling talata ng ikaanim na tatak, "Sino ang makatatayo?" May dalawang pangkat na tatayo bilang watawat ng Diyos sa krisis ng batas sa Linggo, na nagwawakas sa pagdating ng pitong huling salot. Ang dalawang pangkat na ito ay ang isang daan at apatnapu't apat na libo, na kinakatawan ni Elias, at ang "dakilang karamihan," na kinakatawan ni Moises. Ang dalawang simbolong ito nina Moises at Elias ay dati nang natukoy bilang yaong mga tatayo sa wakas ng sanlibutan, sapagkat kapwa silang tumindig kasama ni Cristo sa Bundok ng Pagbabagong-anyo.

Ang unang pangkat ng mga martir sa ilalim ng kapapahan noong Panahong Madilim ay binigyan ng mga puting kasuotan, at ang ikalawang pangkat na sinabi sa kanila na hintayin hanggang sa mabuo iyon ay ang "dakilang pulutong," na pawang nakadamit din ng mapuputing kasuotan. Ang ikalima at ikaanim na tatak ay hindi naglalahad ng kahanay na kasaysayan ng ikalima at ikaanim na mga iglesia; sa halip, nagbibigay ang mga ito ng patotoo tungkol sa dalawang pangkat na

tumitindig bilang watawat para sa Panginoon sa “mga huling araw.” Ang dalawang pangkat na iyon ang nagpapahayag ng mga mensahe ng dalawang tinig sa Apocalipsis kabanata labingwalo. Ang mensaheng ipinahahayag ay sinasamahan ng pagbubuhos ng Espiritu Santo, gaya ng inilalarawan ayon sa huwaran ng kasaysayan ng Pentecostes at ng kasaysayan ng Panawagang Hatinggabi sa pasimula ng Adbentismo.

Ang anghel na nakikiisa sa pagpapahayag ng mensahe ng ikatlong anghel ay paliliwanagin ang buong lupa sa pamamagitan ng kaniyang kaluwalhatian. Isang gawaing may pandaigdigang saklaw at di-karaniwang kapangyarihan ang hinulaang magaganap dito. Ang kilusang Adbentista noong 1840–44 ay isang maluwalhating pagpapakita ng kapangyarihan ng Diyos; naipaabot ang mensahe ng unang anghel sa bawat istasyong misyonero sa buong daigdig, at sa ilang bansa ay nagkaroon ng pinakadakilang siglang panrelihiyon na nasaksihan sa alinmang lupain mula pa noong Repormasyon ng ika-labing-anim na siglo; ngunit ang mga ito ay hihigitan ng makapangyarihang kilusan sa ilalim ng huling babala ng ikatlong anghel.

Ang gawaing ito ay magiging katulad ng sa Araw ng Pentecostes. Kung paanong ibinigay ang ‘maagang ulan,’ sa pagbuhos ng Espiritu Santo sa pasimula ng ebanghelyo, upang pasibulin ang mahalagang binhi, gayon din ibibigay ang ‘huling ulan’ sa kaniyang wakas upang pahinugin ang ani. “Kung magkagayo’y makikilala natin, kung magpatuloy tayong magsikap na makilala ang Panginoon; ang Kaniyang paglabas ay nakahanda gaya ng umaga; at Siya’y paririto sa atin na gaya ng ulan, na gaya ng huling ulan at ng maagang ulan sa lupa.” Oseas 6:3. “Kaya’t magsaya kayo, mga anak ng Sion, at magalak sa Panginoon ninyong Diyos; sapagkat ibinigay Niya sa inyo ang maagang ulan sa kaukulang sukat, at pauulanan Niya kayo ng ulan, ang maagang ulan at ang huling ulan.” Joel 2:23. “Sa mga huling araw, sabi ng Diyos, ibubuhos Ko ang Aking Espiritu sa lahat ng laman.” “At mangyayari na ang sinumang tumawag sa pangalan ng Panginoon ay maliligtas.” Gawa 2:17, 21.

Ang dakilang gawain ng ebanghelyo ay hindi magtatapos na may mas kaunting kapahayagan ng kapangyarihan ng Diyos kaysa sa ipinamalas sa pagbubukas nito. Ang mga propesiyang natupad sa pagbubuhos ng unang ulan sa pagbubukas ng ebanghelyo ay muling matutupad sa huling ulan sa pagtatapos nito. Narito ang “mga panahon ng pagpapanariwa” na inaasahan ng apostol na si Pedro nang kaniyang sinabi: “Magsisi nga kayo at magbalik-loob, upang mapawi ang inyong mga kasalanan, kapag dumating ang mga panahon ng pagpapanariwa mula sa harapan ng Panginoon; at ipapadala Niya si Jesus.” Gawa 3:19, 20. Ang Dakilang Tunggalian, 611.

Matapos magbangon ng tanong ang ikaanim na tatak, ang tanong na nagpapakilala kina Elias at Moises na kinakatawan sa ikapitong kabanata ng Pahayag, binuksan ang ikapitong tatak at inilalarawan nito ang pagbubuhos ng Espiritu Santo sa dalawang pangkat na iyon. Dapat tandaan na sa paglalarawang ito ay may katahimikan sa loob ng kalahating oras. Ang pagbubuhos ng huling ulan, na kinakatawan sa pagbubukas ng ikapitong tatak, ay may kasamang isang yugto ng katahimikan.

At nang mabuksan niya ang ikapitong selyo, nagkaroon ng katahimikan sa langit sa loob ng humigit-kumulang kalahating oras. At nakita ko ang pitong anghel na nakatayo sa harap ng

Diyos; at sa kanila'y ibinigay ang pitong trumpeta. At may isa pang anghel na dumating at tumayo sa dambana, na may hawak na gintong insensaryo; at ibinigay sa kanya ang maraming insenso, upang ihandog niya iyon kasama ng mga panalangin ng lahat ng mga banal sa ibabaw ng gintong dambana na nasa harap ng trono. At ang usok ng insenso, na kasama ng mga panalangin ng mga banal, ay umakyat sa harap ng Diyos mula sa kamay ng anghel. At kinuha ng anghel ang insensaryo, at pinuno iyon ng apoy mula sa dambana, at inihagis iyon sa lupa; at nagkaroon ng mga tinig, at mga kulog, at mga kidlat, at isang lindol. Apocalipsis 8:1-5.

Gaya ng kamakailan lamang na binanggit sa sipi sa The Great Controversy, nagsisimulang ibuhos ang huling ulan kapag ang makapangyarihang anghel ay bumababa at nililiwanagan ang lupa ng kaniyang kaluwalhatian. Nagsimula ang huling ulan nang “ang malalaking gusali ng Lungsod ng New York ay ibinagsak” noong Setyembre 11, 2001.

Ngayo'y may lumalabas na balita na ipinahayag ko raw na ang New York ay wawalisin ng isang daluyong? Hindi ko kailanman ito sinabi. Sinabi ko, habang minamasdan ko ang malalaking gusaling itinatayo roon, palapag pagkatapos ng palapag, “Anong kakila-kilabot na mga tagpo ang magaganap kapag ang Panginoon ay babangon upang yanigin nang kakila-kilabot ang lupa! Kung magkagayon ay matutupad ang mga salita ng Pahayag 18:1-3.” Ang buong ikalabingwalong kabanata ng Pahayag ay isang babala tungkol sa darating sa lupa. Ngunit wala akong natatanging liwanag hinggil sa kung ano ang darating sa New York, maliban sa nalalaman kong darating ang araw na ang mga malalaking gusali roon ay ibabagsak sa pamamagitan ng pag-ikot at pagbabaligtad ng kapangyarihan ng Diyos. Mula sa liwanag na ibinigay sa akin, nalalaman kong ang pagkawasak ay nasa sanlibutan. Isang salita lamang mula sa Panginoon, isang dampi ng kanyang makapangyarihang kapangyarihan, at babagsak ang mga dambuhalang gusaling ito. Magaganap ang mga tagpong ang kakila-kilabot ay hindi natin maisapantaha. Review and Herald, Hulyo 5, 1906.

Noong Setyembre 11, 2001, nagsimulang bumuhos ang huling ulan, at ang pagbubuhos ng ulan iyon ay sumasapit sa mga kinakatawan nina Elias at Moises, at may kasamang isang panahon ng katahimikan. Ang isang panahon ng katahimikan para kina Moises at Elias ay inilarawan din sa kabanata labing-isa ng Apocalipsis, kung saan sina Moises at Elias, yaong dalawang propeta na pumighati sa sanlibutan, ay "pinatay" sa mga lansangan. Ngunit pagkaraan ng tatlo at kalahating araw ay lumabas sila sa yungib ng Horeb at umakyat sa langit. Sa kasaysayan ng huling ulan, ang mensahe, na kinakatawan ng dalawang sugo na iyon, ay pinapatay at inihahagis sa lansangan, ngunit hindi ito inilibing hanggang sa sila'y muling mabuhay. Ito ay isa sa mga pangunahing katotohanang ngayo'y binubuksan ng Leon na mula sa lipi ni Juda.

Ang huling tatlong tatak ay tumutukoy sa pangwakas na kilusan ng bayan ng Diyos, na kinakatawan nina Elias at Moises. Ang kilusang iyon ay namamatay at muling binubuhay. Ito ay isang kilusan, sapagkat nagsimula ang Adventismo sa isang kilusan na nagpatuloy hanggang 1863, nang isinantabi nila ang unang katotohanang pinatnubayan si William Miller na kilalanin. Noong 1863 ay nagtapos ang kilusan, sapagkat noong 1863 ay ayon sa batas silang naging isang iglesya. Mariing iginigiit ng Alpha at Omega na kung sinimulan Niya ang Kanyang natitirang bayan bilang isang kilusan, tatapusin din Niya ito bilang isang kilusan.

Ngayo'y natapos na natin ang pangkalahatang paglalahad ng pitong iglesia at pitong selyo. Sa huling tatlong selyo ay nakikita natin ang dalawang uri ng mga tinubos na kinakatawan nina Moises at Elias. Ang mga selyong iyon ay pawang nagpapatotoo tungkol sa makapangyarihang anghel ng Apocalipsis labing-walo. Nang siya'y bumaba noong Setyembre 11, 2001, dalawang uri ng mga tinubos ang pumasok sa isang proseso ng pagdalisay na idinisenyo upang ibunyag at ihiwalay ang dalawang uri ng mga sumasamba sa loob ng kilusan sa katapusan ng Adventismo, gaya ng naunang inilarawan ng kilusan sa pasimula ng Adventismo. Itinutukoy ni Daniel na ang isang uri, na tinatawag niyang mga masama, ay hindi makauunawa sa paglago ng kaalaman, ngunit nauunawaan ito ng marurunong. Ipinapaalam sa atin ni Mateo na yaong mga walang pagkaunawa sa kaalamang naalisan na ng selyo ay tinutukoy bilang birhen na mangmang. Ipinakikita ng marurunong na mga birhen sa krisis sa hatinggabi na kanilang naunawaan at taglay ang paglago ng kaalaman. Ang marurunong at ang mangmang ay kinakatawan ng alinman sa iglesia ng Filadelfia o ng iglesia ng Laodicea. Ang masasamang, mangmang na mga birhen ng Laodicea ay isusuka mula sa bibig ng Panginoon, at ang marurunong ay tatanggap ng pangalan ng Diyos, o ng Kanyang likas, sa kanilang mga noo. Kung ang ikaanim na iglesia, ang Filadelfia, ay kumakatawan sa marurunong, paano ngang ang ikapitong iglesia, ang Laodicea, ay kumakatawan sa masasama? Kung gayon, nawawala sa ayos ang pagkakasunod-sunod, hindi ba? Ang sagot, siyempre, ay nalulutas sa pamamagitan ng Alpha at Omega.

Sa pasimula ng unang bayang tinawag sa pangalan ng Diyos, na siyang sinaunang Israel, si Moises ay naging tipo ni Cristo sa katapusan ng bayang iyon.

Sapagkat tunay ngang sinabi ni Moises sa mga ninuno, Magbabangon ang Panginoon ninyong Diyos sa inyo ng isang propeta mula sa inyong mga kapatid, na gaya ko; siya ang inyong pakikinggan sa lahat ng mga bagay anuman ang sasabihin niya sa inyo. At mangyayari, na ang bawat kaluluwa na hindi makikinig sa propetang yaon, ay lilipulin mula sa gitna ng bayan. Gawa 3:22, 23.

Sa katapusan ng unang tinawag na bayan ng Diyos, si Juan Bautista ang mensaherong Elias na naghanda ng daan para sa unang pagparito ni Cristo. Pagkatapos ay ihahandog ni Jesus ang Kanyang hain sa krus at, pagkaraan, sisimulan Niya ang Kanyang gawaing pagkapunong saserdote sa Banal na Dako ng makalangit na santuwaryo. Sa pasimula ng ikalawang tinawag na bayan ng Diyos, ang makabagong Israel, si William Miller ang mensaherong Elias na naghanda ng daan para sa Ikalawang Pagparito ni Cristo. Pagkatapos ay biglang pumasok si Jesus sa Kabanal-banalang Dako at sinimulan ang paghatol. Sa katapusan ng ikalawang tinawag na bayan ng Diyos, isang huling mensaherong Elias ang naghanda ng daan upang pasimulan ni Cristo ang dispensasyon ng paghatol sa mga buháy, ang pagtatapos ng Kanyang gawain bilang Makalangit na Punong Saserdote, at ang Kanyang Ikalawang Pagparito.

Isinasagisag ni William Miller hindi lamang ang sugo, kundi maging ang kilusang kaugnay niya.

Na may panginig, sinimulan ni William Miller na ihayag sa mga tao ang mga hiwaga ng kaharian ng Diyos, inakay ang kaniyang mga tagapakinig sa pamamagitan ng mga propesiya hanggang sa ikalawang pagparito ni Cristo. Sa bawat pagsisikap ay lalo siyang lumakas. Gaya ng ipinahayag ni Juan Bautista ang unang pagparito ni Jesus at inihanda ang daan para sa

Kanyang pagdating, gayundin ipinahayag ni William Miller, kasama ang mga nakisama sa kaniya, ang ikalawang pagparito ng Anak ng Diyos....

"Libu-libo ang naakay upang yakapin ang katotohanang ipinangaral ni William Miller, at ang mga lingkod ng Diyos ay itinindig sa diwa at kapangyarihan ni Elias upang ipahayag ang mensahe." Early Writings, 229, 230, 233.

Sa pasimula ng sinaunang Israel, tinawag ng Diyos si Moises, na tumanggap ng apatnapung taon ng tiwaling edukasyon sa Ehipto, na humantong sa pangangailangang apatnapung taon siyang mamuhay sa ilang upang subukang alisin ang impluwensiya ng Ehipto sa kaniyang pagkatao. Pagkaraan ng apatnapung taon mula sa kaniyang kapanganakan, sa pagkaunawa na siya'y hinirang upang pangunahan ang bayan ng Diyos palabas ng Ehipto, gumamit si Moises ng lakas ng tao upang patayin ang isang Ehipsiyo. Pagkaraan pa ng apatnapung taon, sa nagniningas na palumpong, siya'y naghimagsik laban sa pagtawag ng Diyos. Matapos sa wakas tanggapin ang pagtawag, binalewala niya ang utos na tuliin ang kaniyang anak hanggang sa siya'y pagbantaan ng kamatayan. Sa hangganan ng Lupang Pangako, siya'y naghimagsik at pinalo ang Bato sa ikalawang pagkakataon. Sa pasimula ng sinaunang Israel, taglay ni Moises ang mga katangian ng isang Laodiceano. Gayunman, sa gayong kalagayan ay kaniyang natupad pa rin ang kaniyang mataas at banal na pagtawag, kabilang ang pagiging tipo ni Cristo sa katapusan ng sinaunang Israel. Si Cristo, na nakipagbuno sa mga mapagtalong Hudyo, o sa mga nagsasabing sila'y mga Hudyo, ngunit hindi naman, ay kumakatawan sa katangian ng isang Filadelfiano. Sa pasimula ng sinaunang Israel si Moises ay kumakatawan sa isang Laodiceano na nangangailangan ng ginto, pamahid sa mata, at puting kasuotan. Sa wakas, si Cristo ay isang Filadelfiano.

Sa pasimula ng Adbentismo, si William Miller, na kinakatawan ng iilang nasa Sardis na hindi nadungisan ang kanilang mga kasuotan, ay kumatawan sa isang Filadelfiano, gayon din ang kilusang kaugnay niya. Sa katapusan ng Adbentismo, ang kilusang kumilala sa panahon ng wakas noong 1989 ay kasing-Laodiceano ni Moises. Ang kilusang Milerita ay naglalarawan bilang tipo ng kilusan ng Future for America, na may propetikong pasubali na ang unang kilusan ay natupad ng mga Filadelfiano sa kapanahunan ng Filadelfia, at ang huling kilusan ay natutupad ng mga Laodiceano sa kapanahunan ng Laodicea.

Ako ang saksi sa mas malaking bahagi ng kasaysayang propetiko ng kilusang ito mula noong 1989 kaysa sa sinumang iba pang taong kaugnay ng kasaysayan ng Future for America, at pinatotohanan kong personal kong tinahak ang kasaysayang nagsimula noong 1989 hanggang pasulong bilang isang sertipikadong Adventistang Laodiceano. Maraming kaluluwa sa landasing iyon ang makapagpapatibay ng aking patotoo. Maaari ko ring patotohanan nang may katiyakan na yaong mga kaugnay ng kilusan sa katapusan ng Adventismo ay pawang sertipikadong Adventistang Laodiceano rin. Ang unang bayang may denominasyon ay nagsisimula sa isang Laodiceano na nagiging isang Filadelfiano at nagwawakas sa isang Filadelfiano. Ang ikalawang bayang may denominasyon ay nagsisimula sa isang Filadelfiano at nagwawakas sa isang Laodiceano na tinatawag upang maging isang Filadelfiano. Ito ang lagda ng Alpha at Omega.

Sa kabila ng kadusta-dusta at kaawa-awang espirituwal na pagkabalag ng pinuno at ng mga nakiisa sa kanya, pinatnubayan at pinamahalaan pa rin ng Diyos ang mga propetikong mohon na naganap mula 1989 hanggang sa kasalukuyan. Sa kabila ng espirituwal na kahubaran at karalitaan ng pinuno at ng mga nakiisa sa kanya, patuloy pa ring pinapatnubayan ng Diyos ang pag-aalis sa pagkakaselyo ng mga katotohanang minarapat Niyang buksan. Sa Kanyang awa na kailanma'y hindi hiwalay sa Kanyang "katotohanan," Kanyang binalangkas ang isang proseso ng pagdadalisay na nagtadhana na ang isang Laodiceano ay mamatay at pagkatapos ay muling mabuhay bilang isang Filadelfiano. Ang kamatayang iyon at muling pagkabuhay ay tinipuhan ng mga may-akda ng mga aklat ng Daniel at Apocalipsis, na kapwa simbolikong pinatay at muling binuhay. Si Juan ay muling binuhay mula sa kamatayang dulot ng pagkakahagis sa isang kawa ng kumukulung langis, si Daniel mula sa yungib ng mga gutom na leon. Kaya nga, ang dalawang aklat, na iisang aklat, ay nagbibigay-diin sa sagisag ng kamatayan at muling pagkabuhay bilang bahagi ng mensaheng ngayo'y inaalis sa pagkakaselyo.

Habang ang kilusan sa "mga huling araw" ng paghuhukom na nagsisiyasat (na isinagisag ng kilusang Milerita) ay lumalapit sa wakas ng panahon, itinakda ng Diyos na ang pinuno at ang kilusan ay papatayin at pagkatapos ay muling bubuhayin. Sa konteksto ng pitong iglesia, ang Laodicea ay pinaslang noong Hulyo 18, 2020 at muling bubuhayin bilang Filadelfia bago ang nalalapit na batas ng Linggo. Ang muling binuhay na kilusan ay magiging mula sa pitong iglesia, ngunit ito ang ikawalo. Ang kilusan ay magiging ikawalo, yaong sa mga pito.

Ang propetikong lihim na ito ay pinagtitibay sa Aklat ng Pahayag ng ilang saksi, bagaman hanggang noo'y hindi kinikilala. Sa kapanahunang ito, pumapasok na tayo sa pagsubok ng larawan ng halimaw, na, ayon sa ibinabatid sa atin ni Sister White, ay ang pagsubok na nauuna sa batas ng Linggo. Sa pagdating ng batas ng Linggo, ang mga Filadelfiano ng kasaysayang yaon ay tinatatakan ng tatak ng Diyos. Subalit kailangan nilang mapagtagumpayan ang pagsubok ng larawan ng halimaw na dumarating bago magsara ang probasyon.

Malinaw na ipinakita sa akin ng Panginoon na ang larawan ng hayop ay mabubuo bago magsara ang panahon ng probasyon; sapagkat ito ang magiging dakilang pagsubok para sa bayan ng Diyos, na sa pamamagitan nito ay pagpapasyahan ang kanilang walang hanggang kahihinatnan. Ang iyong paninindigan ay isang samu't saring pagsasalungatan, kaya iilan lamang ang malilinlang.

Sa Apocalipsis 13 ay maliwanag na inilalahad ang paksang ito; [Apocalipsis 13:11-17, sinipi].

"Ito ang pagsubok na dapat pagdaanan ng bayan ng Diyos bago sila matatakan. Ang lahat ng nagpatunay ng kanilang katapatan sa Diyos sa pamamagitan ng pagsunod sa Kanyang kautusan, at ng pagtanggap tumanggap ng huwad na Sabbath, ay hahanay sa ilalim ng watawat ng Panginoong Diyos na si Jehova, at tatanggap ng tatak ng Diyos na buhay. Yaong mga bibitiw sa katotohanang mula sa langit at tatanggap ng Sabbath ng Linggo ay tatanggap ng tatak ng hayop." Manuscript Releases, tomo 15, 15.

Sa kasalukuyang kasaysayang ito, ang dalawang sungay na dati'y tinukoy bilang Republikanismo at Protestantismo ay nagbago na at naging isang demokrasya at apostatang Protestantismo. Kapag

ang dalawang sungay na iyon ay ganap na nagbuklod, bubuo sila ng iisang kapangyarihan, isang sungay. Sa gayon ding kapanahunan, tutukuyin at itataas ng Diyos ang tunay na sungay ng Protestantismo upang magbigay-babala laban sa larawan ng hayop. Ang dalawang sungay na iyon ay mananatiling magkahanay hanggang sa tumigil ang Estados Unidos sa pagiging ikaanim na kaharian ng propesiya sa Bibliya.

Tinutukoy ng Apocalipsis 17 na ang tatluhanang pagkakaisa ng dragon (ang United Nations), ng hayop (ang kapangyarihang papal), at ng bulaang propeta (ang Estados Unidos) ang kapangyarihang siyang ikawalong ulo, na kabilang sa pitong ulo. Ang pitong ulong iyon ay ang mga kaharian sa propesiya ng Bibliya, na nagsisimula sa Babilonia, kasunod ang Medo-Persia, Gresya, at pagkatapos ay ang Romang pagano. Pagkatapos, ang ikalimang kaharian ay ang Romang papal, na ayon sa propesiya ay tumanggap ng nakamamatay na sugat noong 1798. Sa puntong iyon ng kasaysayan, ang ikaanim na kaharian sa propesiya ng Bibliya, ang Estados Unidos, ay umupo sa trono hanggang sa ito'y mapabagsak sa pagdating ng nalalapit na batas sa Linggo.

Kung magkagayon, ang Nagkakaisang mga Bansa ay mapipilit ng kapangyarihang pumipilit sa buong sanlibutan na gumawa ng isang larawan ng halimaw. Sa puntong iyon, ang ikaanim na kaharian ay tumanggap na rin ng isang sugat na nakamamatay, ngunit pipilitin ng Estados Unidos ang buong sanlibutan na tanggapin ang pamumuno nito sa Nagkakaisang mga Bansa at ipag-uutos na tanggapin din nila ang moral na awtoridad ng Pagkapapa upang pamahalaan ang tatluhanang unyon.

At nililinlang niya ang mga nananahan sa lupa sa pamamagitan ng mga himalang yaon na may kapangyarihan siyang gawin sa harapan ng hayop; at sinasabi niya sa mga nananahan sa lupa na sila'y gumawa ng isang larawan ng hayop, yaong nasugatan ng tabak at nabuhay. At mayroon siyang kapangyarihang magbigay-buhay sa larawan ng hayop, upang ang larawan ng hayop ay kapwa makapagsalita at mag-utos na ang lahat ng hindi sasamba sa larawan ng hayop ay patayin. Apocalipsis 13:13, 14.

Ang tanging depinisyon ng "larawan ng halimaw" sa inspirasyon ay na ito'y kumakatawan sa pagsasanib ng simbahan (ang kapangyarihang papal) at ng estado (ang Nagkakaisang mga Bansa, na ang Estados Unidos ang kumokontrol sa iba pang siyam na hari.) Si Jezebel ang kapangyarihang papal; si Ahab ang Estados Unidos na siyang hari ng sampung hilagang lipi.

Kapag bumagsak ang Estados Unidos sa batas sa Linggo, si Tiro (ang kapapahan) na nalimot mula noong 1798 ay "naaalala" at sinisimulan niya ang kanyang mga mapang-akit na awit. Dahil sa pagbagsak sa pananalapi na inilalarawan bilang "pambansang pagkawasak" sa mga sulatin ni Ellen White, ang Estados Unidos ay napipilitang pag-isahin ang buong daigdig upang harapin ang biblikal na kapangyarihang nagbuklod ng kamay ng bawat tao laban sa kanya. Ang kapangyarihang iyon ay ang Islam, na kinakatawan ng ninuno ng Islam na si Ismael.

At sinabi sa kaniya ng anghel ng Panginoon: Narito, ikaw ay nagdadalang-tao, at magsisilang ng isang anak na lalaki, at tatawagin mong Ishmael ang kaniyang pangalan; sapagkat dininig ng Panginoon ang iyong kapighatian. At siya'y magiging isang mailap na tao; ang kaniyang

kamay ay laban sa bawat tao, at ang kamay ng bawat tao ay laban sa kaniya; at siya'y maninirahan sa harap ng lahat ng kaniyang mga kapatid. Genesis 16:11, 12.

Ang Estados Unidos ay bumubuo ng isang alyansa kasama ang iba pang siyam na hari at kinukuha ang posisyon ng pamumuno. Ginagawa lamang ito sa loob ng isang maikling panahon, at pagkatapos ay igigiit nito na ang kapangyarihan ng kapapahan ang maging ulo ng lahat ng ito, gaya ng kung paanong si Jezebel ang nangibabaw kay Ahab.

Samakatuwid, ang tatluhang alyansa ng dragon, hayop, at huwad na propeta ay magmamartsa nang magkakasama patungo sa Armagedon. Ang bilang na walo ay kumakatawan sa pagkabuhay na maguli, at ang kahariang tinukoy ng propesiya bilang tumanggap ng nakamamatay na sugat ay ang ikalimang kaharian, ang kapangyarihang papal. Kapag muling nabuhay ang kapapahan, ito ay nagiging ikawalong kaharian at binibigyan ng kapangyarihang pamahalaan ang tatluhang unyon; at ang ikawalong kahariang iyon ang isa sa mga ulo ng pitong kaharian na natukoy bilang tumanggap ng nakamamatay na sugat, ngunit tinutukoy din ng inspirasyon ang paghilom ng nasabing nakamamatay na sugat.

"Samantalang papalapit tayo sa huling krisis, lubhang mahalagang umiiral ang pagkakasundo at pagkakaisa sa mga kasangkapan ng Panginoon. Ang sanlibutan ay lipos ng unos, digmaan, at pagkakasalungatan. Gayunman, sa ilalim ng iisang ulo—ang kapangyarihang papal—magkakaisa ang mga tao upang salungatin ang Diyos sa katauhan ng Kanyang mga saksi. Ang pagbubuklod na ito ay pinatatag ng dakilang tumalikod. Habang pinagsisikapan niyang pag-isahin ang kanyang mga ahente sa pakikipagdigma laban sa katotohanan, siya rin ay gagawa upang hatiin at pangalatin ang mga tagapagtaguyod nito. Paninibugho, masasamang hinala, at paninirang-puri ay kanyang inuudyukan upang magbunga ng alitan at hidwaan." Testimonies, tomo 7, 182.

Ang ikalimang kaharian, ang ika-anim na kaharian, at ang ikapitong kaharian ay, sa puntong iyon, pawang nawalan na ng kani-kaniyang sariling kaharian; kaya't ang kanilang mga kaharian ay sabay-sabay na nabuhay na mag-uli bilang iisang kahariang binubuo ng tatlong bahagi, na humuhuwad sa tatluhang pagkakabuo ng Pagka-Diyos.

Ang ikaanim na kaharian, na nagsimula na may dalawang sungay na kawangis ng kordero at nagwawakas bilang isang sungay na nagsasalita gaya ng dragon, ay taglay ang makahulang katangian ng kapangyarihan ng kapapahan sapagkat ito'y nagiging larawan ng hayop. Ang hayop, ang kapangyarihan ng kapapahan, ang pangunahing kinakatawan bilang ang muling nabuhay na ikawalong kaharian na mula sa mga pito. Subalit bagaman ang kapangyarihan ng kapapahan ang pinakadirektang tumutupad sa makahulang hiwaga na ang ikawalo ay mula sa mga pito, ang Estados Unidos ay bumubuo ng isang larawan ng kapapahan at kaya, sa makahulang diwa, ay nagbunga ng gayon ding mga katangian tulad ng sa kapangyarihan ng kapapahan.

Nagsimula ang Estados Unidos noong 1798, nang, ayon sa Isaias 23, ang Tiro, ang kapangyarihang papal, ay malilimutan hanggang sa katapusan ng ikaanim na kaharian. Ang 1798 ay ang Panahon ng Wakas para sa mga Millerita sa pasimula ng Adbentismo. Pagsapit ng tagsibol ng 1844, tinanggap na ng Milleritang Adbentismo ang balabal ng Protestantismo, na tumatakbo nang

kahanay sa sungay ng Republikanismo na kumakatawan sa pamahalaan ng Estados Unidos. Ang dalawang sungay ay nasa iisang hayop, kaya magkasama silang tumatahak sa kasaysayan. Ang pasimula at ang wakas ng Adbentismo ay kahanay ng sungay ng Republikanismo. Ang kasaysayan mula 1798 hanggang sa itinakwil ng mga Protestante ang unang mensahe ng anghel ay ang panahong kung kailan itinatag ng Diyos ang nasabing Protestanteng sungay. Ginawa Niya ito sa pamamagitan ng isang proseso ng pagsubok, gaya ng ginawa Niya sa sungay ng Republikanismo. Marami pang masasabi hinggil sa mga sungay na magkahanay, ngunit hindi sa ngayon.

Ang Republikanong sungay ay nakikiapid sa tumalikod na Protestantismo, hindi sa tunay na Protestanteng sungay, sapagkat ang tunay na sungay ay ang kasintahang babae ng Kordero at siya'y isang birhen. Buhat sa Panahon ng Wakas noong 1989 ay nagkaroon ng pitong pangulo. Ang ikaanim sa mga pangulong iyon ay tumanggap ng sugat na nakamamatay sa mismong taong yaon na ang kilusan sa wakas ng Adbentismo ay tumanggap din ng sugat na nakamamatay. Ang ikawalong pangulo mula sa Panahon ng Wakas noong 1989 ang siyang tumanggap ng sugat na nakamamatay na napagalang. Kailangan na siya ay isang pangulong kabilang sa pito. Kasabay nito, noong 2020, nang tanggapin ng ikaanim na pangulo ang kanyang sugat na nakamamatay, ang sungay na ngayo'y nagdadala ng balabal ng Protestantismo ay napatay din. Gaya ng halimaw ng Katolisismo, at gaya ng larawan ng halimaw ng tumalikod na Protestantismo, gayon din sa tunay na sungay ng Protestantismo. Ang sungay ng Protestantismo ay inilalarawan bilang ang ikaanim na iglesia, na nagiging ikawalo, ngunit kabilang sa pito.

Kapag sinusubok mo ang mga pag-angking ito, alalahanin na ang mensaheng aalisan ng selyo bago magsara ang probasyon ay tiyak na ihaharap sa kontekstong ang pasimula ang naglalarawan sa wakas. Ihaharap ang mensaheng iyon sa pamamagitan ng pamamaraang “historicism,” na gumagamit ng kasaysayang biblikal na nakahanay sa kasaysayan ng sanlibutan upang tukuyin ang wakas ng sanlibutan. Ang mensaheng iyon ay sumisibol mula sa lupa.

Ang katotohanan ay sisibol mula sa lupa; at ang katuwiran ay tutunghay mula sa langit. Oo, ipagkakaloob ng Panginoon ang mabuti; at ang ating lupain ay magbibigay ng kaniyang bunga. Ang katuwiran ay mauuna sa kaniya; at ilalagay tayo sa daan ng kaniyang mga hakbang. Mga Awit 85:11-13.

Hindi lamang na kinilala sa talata ang “lupa” bilang isang “lupain.” Ang talata sa Mga Awit ay hindi lamang kinikilala ang “lupain” bilang ang “hayop na mula sa lupa” ng Pahayag labintatlo, kundi binabanggit din nito na ang “katotohanan” ay “sumisibol” mula sa lupa.

Aling bansa sa Bagong Daigdig ang noong 1798 ay umuusbong sa kapangyarihan, nagbibigay ng pangako ng lakas at kadakilaan, at umaakit sa pansin ng sanlibutan? Ang paglalapat ng sagisag ay di-mapag-aalinlanganan. Isang bansa, at tanging isa lamang, ang tumutugon sa mga pagtutukoy ng propesiyang ito; ito'y walang-pagkakamaling nagtuturo sa Estados Unidos ng Amerika. Muli at muli, ang kaisipan, halos ang mismong mga salita, ng banal na manunulat ay di-sinasadyang ginamit ng mananalumpati at ng mananalaysay sa paglalarawan sa pag-angat at paglago ng bansang ito. Ang hayop ay nakitang ‘coming up out of the earth;’ at, ayon sa mga tagapagsalin, ang salitang isinasalin dito bilang ‘coming up’ ay literal na nangangahulugang ‘tumubo o sumibol na gaya ng isang halaman.’ *The Great Controversy*, 440.

Ang Estados Unidos ang halimaw na mula sa lupa na “sumisibol.” Kaya, kapag sinusuri mo ang mga pag-aangking inilahad sa mga artikulong ito, tinutukoy ng kapahayagan na ang mensahe ay ibabatay sa wakas na inilalarawan ng pasimula, ilalagay ito sa konteksto ng sunud-sunod na linyang pangkasaysayan, at kinakailangang magmula ito sa isang tinig sa Estados Unidos. Mayroon, siyempre, mga huwad na tinig sa loob ng Estados Unidos, ngunit ayon at batay sa awtoridad ng Salita ng Diyos, ang sinumang sugo o ministryong nasa labas ng Estados Unidos, o may pinagmulan sa labas ng Estados Unidos, ay isang huwad na liwanag. Nagsimula ang Adbentismo sa Estados Unidos sa pamamagitan ng tinig ng isang lalaki at ng isang kilusang itinatag sa Estados Unidos. Ipinakikita ni Jesus ang wakas ng isang bagay sa pamamagitan ng pasimula nito.

Ang may tainga ay makinig sa sinasabi ng Espiritu sa mga iglesia.